

emprenia la tasca d'explorar una a una totes les cavitats catalanes, i comprovar les dades anotades al Catàleg. Així, entre altres exploracions, l'any 1897 es dirigeix a Bigues i als cingles de Bertí, amb un primer objectiu que seria l'exploració de les Barbotetes i l'Avencó. En arribar a Granollers volgué visitar Dionís Puig perquè aquest en coneixia l'emplaçament exacte, però aquest es trobava fora ciutat i aquest encontre no fou possible. Posteriorment, Dionís Puig dedicà els seus esforços als estudis meteorològics, culminant amb la seva anada a París l'any 1899, mentre l'espeleologia catalana dequeia després d'aquesta arrencada, deixant Font i Sagué de fer exploracions des de 1901, segons algunes fonts per manca de mitjans²⁷ i altres per manca d'ajut²⁸. No és fins 1907 que els estudis espeleològics es reprenen a casa nostra, però llavors la figura, i sobretot la metodologia, de Dionís Puig ja no seran les més adients per continuar la tasca començada anys abans. Som a l'època del Club Muntanyenc i les seves exploracions sistemàtiques i sobre el terreny, un espai reduït, ja no el conjunt nacional.

Coincidint amb aquesta davallada de l'estudi del subsòl, s'inicien per a Puig els millors dies en la seva vida com a meteoròleg. Ja l'any 1896 Puig havia resultat guanyador d'una escrivania de plata oferta per l'Ajuntament de Granollers a una obra sobre el clima de Granollers quant a la higiene i l'agricultura, premi convocat pel Casino de Granollers²⁹. Vull recordar, potser només com a anècdota, que un estudi de Norbert Font i Sagué sobre el Vallès també fou premiat aquell any en aquell premi excepcional. Alhora, Dionís Puig fou guardonat l'any 1898 amb el segon premi, consistent en mil pessetes i un diploma, en el concurs "Torres" per una memòria sobre l'hemorràgia cerebral. El nostre meteoròleg recollí el premi en el saló d'actes de la casa de curació de Nostra Senyora del Pilar de Barcelona³⁰.

Finalment, després d'anys d'estudis, d'hores i hores d'observació, el nostre meteoròleg es trobava en condicions de demostrar com es podia preveure el temps amb vint-i-quatre hores d'avançada. Pel febrer de 1899 viatjà a París, els diaris se'n feren ressò, i convertiren el seu triomf o el seu fracàs en un afer públic, més enllà del clos científic. Això el tragué de l'oblit en què habitava, rebé moltes felicitacions i dictà diverses conferències. Començà a col·laborar en *La veu de Catalunya* i *la Publicidad*, establint les previsions meteorològiques en funció dels telegrams que li arribaven de diferents parts del món informant de l'estat de l'atmosfera³¹. Com diu José Zulueta, el ministre Juan de la Cierva, a petició seva, va ordenar transmetre a Barcelona directament "*el servicio meteorológico completo poniéndolo a disposición del público. (...) Gracias a esto Dionisio Puig, tomándose la molestia ímproba de venir diariamente a Barcelona acude a Telégrafos, copia los 60 ó 70 telegramas que le interesan, redacta un Boletín que aparece por la noche en la Veu*